

Olen aastas 2022. Praegu on jaanuarikuu, talvekuu. Sain eelmise kuu lõpus 75. aasta vanuseks. Pensionil olen olnud nüüd juba 15 aastat. Koroonakriis on möödas. Möödunud aasta septembris tehti kõigile kriisigruppi kuulujatele kohustuslik COVID-19 vastu vaktsineerimine. On kindlam ja lootusrikkam tunne elada edasi. Usun, et vaktsiin hoiab ära uusi puhanguid. Pandeemia on möödas, aga ikkagi juhtub väikseid puhanguid nii ühes kui teises riigis. Ka Eestis on üksikuid haigestumisi. Vaktsiin on palju aidanud. Inimesed on õppinud pandeemiast. Suhtuvad mõistvamalt isiklikesse kaitsevahenditesse, desinfektsiooni ainetesse. On ka neid inimesi, kes ei lase end vaktsineerida. Riik kehtestab neile teatud piiranguid. Meedias levib ka lugusid uutest SARS tüüpi viiruste levimisest. Teadlased tegelevad kompleks vaktsiini väljatöötamisega selle grupi eri viirustüvedele. On tulnud ka päevavalgele koroonaviiruse tõeline leviku algus. Elu läheb edasi, õpime kasulikke kogemusi üleelast. Tundub, et sõjatandritel on rahulikum. Ei tea, kas pandeemia väsitab või pani mõtlema või kogutakse jõudu, et hakata uuesti tapma. Loodan, et suurriigid suudavad lepitada - oleks ainult verevalamist vähem. Kliimasoojenemise probleemid on ikka lausa käega katsutavad. Juba mitmendat aastat pole õiget talve. Meie järvel (Kuremaa järv) pole jääd peal olnudki. Ainult vahel õhuke klaasjas kirme. Terviserajal valgustatud suusarajad ootavad suusatajaid, aga mida pole on lumi. Keskkonna probleemid on aktuaalsed veel valjemini. Hakkasin ise mõtlema, et ma teen keskkonna heaks rohkem kui enne, ei mõtle nii, et teised teevad valesti, miks mina ei või. Meie planeedil maa peab ikka palju kannatust olema, et meie laiskuse ja hoolimatusega hakkama saada. On uued positiivsed projektid tuuleparkide ehitamiseks. Isegi siin maal on meil kasutusele võetud päiksepatareid. Elektriautod muutuvad tehniliselt paremaks ja neid müüakse rohkem. Kas peab meie planeet Maa tegema meile omalt poolt suure katsumuse, et me ometi teda hoiaksime. Meie asulas on enamvähem endine elu. Põhiliselt elavad siin vanemad inimesed - pensionärid. Kuna meil on siin väga ilus loodus, siis on suviti ikka noorust ka märgata. On tulnud ka mõned uued noored pered siia elama. Tühje kortereid ei ole. Hakatakse ka üksikuid individuaalmaju ehitama. Tulek linnast maale elama ei ole veel hoogu sisse saanud. Üks suur põhjus on tööpuudus. Juba enne pandeemiat käisid meie asulast inimesed Tartus, Jõgeval ja lähemalolevates kohtades tööl. Peale kriisi on see probleem veel suurem. Osa asutusi ei hakanudki uuesti tööle. Töötuid on palju. Osa on küll töö leidnud põllumajanduses. Kohalik saekaater lõpetas töö, kuna pehmete talvedega on puidu väljatoomine metsast raske. Meie lossile (Kuremaa loss) pandi uus katus peale. Vaja on veel I korrusele uued aknad. Pankadelt on praegu rohkem abi loota ja Euroopa Liidu toetused liiguvad. Saab ehk meie Vooremaa pärl tõesti pärlina särada. Arvan, et tulevikus elan siin ikka edasi. Olen sündinud maal ja siin mulle meeldib. Saan jõudu kui suvel paljajalu mulla peal kõnnin. Selle olukorrani jõudmisel mida tegi koroonat ei uskunud paljud, et selline pandeemia tulla võib. Usu või mitte, aga ta tõesti tuli ja näitas meie nõrkusi, rumalusi ja lollusi. Meie kõik oleme muutunud ja mõtleme veidi paremini, peame midagi paremini tegema ja teistest hoolima. Kahjuks on igas olukorras inimesi, kellel on teiste inimeste tervis ja heaolu ükskõik. Kui saaks neid ometi juhtida või peavad nad tõesti selle omal nahal üle elama, et hakata teisiti mõtlema (näiteks haiged käisid kriisi ajal vabalt ringi ja nakatasid teisi). Ma olen med. töötaja. Koolis õppisin, mis kujutab endast haiguse puhang, epideemia ja ma suutsin tajuda neid

ainult õrnalt. Pandeemia, mis nüüd on möödas, oli täiesti midagi väga ränka, mõistmatut ja suurt. Ei osanud seda enne ette kujutada. Nüüd olen selle üle elanud. Piirangud, mis kehtestatud olid ei olnud ju väga võimatud täita. Kõige rohkem igatsesin näha oma lapsi ja lapselapsi. Jumal tänatud, et meie riik on digimaailmas tubli. See päästis palju. Samuti võib öelda, et tänu COVID-19 puhangule mõeldi juba kriisi algusaegadel, ja need on praeguseks kõvasti veel edasi arenenenud ja efektiivsemaks muudetud, uutele ideedele, rakendustele, kuidas digilahendustega tööd ja õppimist hoos hoida. Seega digimaailmas on suured sammud edasi tehtud, mis muidu ilmselt oleksid palju kauem aega võtnud. Eesti on selles osas eeskujuks teistele riikidele. Tänu digiõppe olemasolule on osad lapsed arvutitest (oma lõbu arvel) tüdinenud. Tahetakse hoopis koolis käia, oma sõpradega olla. On saadud aru, et õpitakse iseendale mitte õpetajale.